

Rättsfallssamlingen

Mål C-395/14

**Vodafone GmbH
mot
Förbundsrepubliken Tyskland**

(begäran om förhandsavgörande från Bundesverwaltungsgericht)

”Begäran om förhandsavgörande — Gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Direktiv 2002/21/EG — Artikel 7.3 — Förfarande för stärkande av den inre marknaden för elektroniska kommunikationer — Direktiv 2002/19/EG — Artiklarna 8 och 13 — Operatör som angetts ha ett betydande inflytande på en marknad — Skyldigheter införda av nationella regleringsmyndigheter — Skyldigheter i samband med priskontroll och kostnadsredovisning — Godkännande för mobiltermineringsavgifter”

Sammanfattning – Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 14 januari 2016

1. *Tillnärmning av lagstiftning — Telesektorn — Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Regelverk — Direktiv 2002/19 — Artiklarna 8.2 och 13.1 — Direktiv 2002/21 — Artikel 16.2 — Nationella regleringsmyndigheters befogenhet att ålägga en operatör som har ett betydande inflytande på en marknad att erhålla godkännande för sina avgifter — Skyldighet som kan bli föremål för flera konsolideringsförfaranden*

(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19, artiklarna 8.2 och 13.1, och 2002/21, artiklarna 7.3, 16.2 och 16.4)

2. *EU-rätt — Tolkning — Metoder — Bokstavstolkning, systematisk tolkning och teleologisk tolkning*

3. *Tillnärmning av lagstiftning — Telesektorn — Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster — Regelverk — Direktiven 2002/19 och 2002/21 — En nationell regleringsmyndighets godkännande av föreslagna mobiltermineringsavgifter — Åtgärd som omfattas av skyldigheter om priskontroll underkastad tillämpningen av konsolideringsförfarandet i artikel 7.3 i direktiv 2002/21 — Påverkan på handeln mellan medlemsstaterna*

(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/19, artiklarna 8 och 13.1, och 2002/21, artikel 7.3 a och b)

1. Det följer av en läsning av artikel 7.3 i direktiv 2002/21 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektivet) jämförd med artikel 16.4 i samma direktiv samt av artiklarna 8.2 och 13.1 i direktiv 2002/19 om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter (tillträdesdirektivet), att när en nationell regleringsmyndighet avser att mot en operatör som anges ha ett betydande inflytande på en viss marknad vidta en åtgärd som inför ”skyldigheter som rör kostnadstäckning och priskontroller, inbegripet skyldighet att tillämpa kostnadsorienterad prissättning och kostnadsredovisningssystem, för

vissa specifika typer av samtrafik och/eller tillträde” och som skulle kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna, är denna nationella regleringsmyndighet skyldig att genomföra det konsolideringsförfarande som föreskrivs i artikel 7.3 i ramdirektivet.

Det saknar härvid betydelse att konsolideringsförfarandet genomförts tidigare i samband med en marknadsanalys som utförts i enlighet med artikel 16 i ramdirektivet och efter vilket skyldigheter redan kan ha införts för den berörda operatören. Genom att i artikel 16.2 föreskriva att den nationella regleringsmyndigheten kan vara skyldig att avgöra huruvida de skyldigheter som anges i bland annat artikel 8 i tillträdesdirektivet och som belastar ett företag ska ”införas, behållas, ändras eller upphävas”, har nämligen ramdirektivet uttryckligen avsett att en och samma skyldighet kan bli föremål för flera konsolideringsförfaranden som, när så är lämpligt, leder till att skyldigheten införs, behålls, ändras eller upphävs.

(se punkterna 35 och 36)

2. Se domen.

(se punkt 40)

3. Artikel 7.3 i direktiv 2002/21 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) ska tolkas så, att när en nationell regleringsmyndighet har ålagt en operatör som har angetts ha ett betydande inflytande på marknaden att tillhandahålla mobila termineringstjänster och föreskrivit krav på godkännande för de avgifter som tas ut för sådana tjänster i enlighet med det förfarande som föreskrivs i bestämmelsen, är denna nationella regleringsmyndighet skyldig att upprepa förfarandet före varje godkännande för dessa avgifter som utfärdas till operatören, om godkännandet kan påverka handeln mellan medlemsstaterna i den mening som avses i den bestämmelsen.

Det följer nämligen av ordalydelsen i artikel 13.1 i direktiv 2002/19 om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter (tillträdesdirektivet), att ett sådant godkännande omfattas av de skyldigheter som rör priskontroller enligt samma bestämmelse och som de nationella regleringsmyndigheterna med stöd av artikel 8.2 i tillträdesdirektivet har rätt att ålägga en operatör som har ett betydande inflytande på marknaden för mobiltelefoni. Vidare följer det av ordalydelsen att om sådana skyldigheter föreslås och i den mån de skulle kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna, kan de i enlighet med artikel 8.4 endast införas efter förfarandet i artikel 7 i ramdirektivet. Denna tolkning – som inte strider mot principerna om subsidiaritet och proportionalitet, eftersom den inte medför att Europeiska kommissionen ges befogenhet att på eget bevåg fastställa avgifterna för elektroniska kommunikationstjänster – stöds såväl av det sammanhang i vilket bestämmelsen ingår som av de mål som eftersträvas i tillträdesdirektivet och ramdirektivet. Samtliga syften i ramdirektivet och tillträdesdirektivet avseende harmonisering, samordning, samarbete och öppenhet skulle nämligen äventyras om ett godkännande för mobiltermineringsavgifter inte blev föremål för konsolideringsförfarandet i artikel 7.3 i ramdirektivet.

Varken lydelsen i de aktuella bestämmelserna, systematiken i tillträdesdirektivet och i ramdirektivet eller syftena med dem ger vid handen att unionslagstiftaren avsåg att bland skyldigheterna om priskontroll i artikel 13.1 i tillträdesdirektivet göra åtskillnad mellan så kallade ”grundåtgärder”, ”grundläggande åtgärder” eller ”regleringsåtgärder”, vilka måste underkastas förfarandet i artikel 7.3 i ramdirektivet, och så kallade åtgärder ”för genomförande” av de förstnämnda, vilka inte behöver underkastas förfarandet.

Vad gäller frågan om ett godkännande för mobiltermineringsavgifter skulle kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna i den mening som avses i artikel 7.3 b i ramdirektivet, ska det erinras om följande. En åtgärd som en nationell regleringsmyndighet avser att vidta har en påverkan i den mening som avses i bestämmelsen om åtgärden direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan påverka denna handel på ett icke obetydligt sätt.

(se punkterna 44, 45, 47, 48, 50, 51, 54, 55 och 58 samt domslutet)